

Osvrt na učenje latinskog jezika kao osnovnoškolac

Teško je sa svojih nepunih 12 godina donositi čvrste i bitne odluke za život, ali moj posao je vrlo dobro odrađen kada je takva tema u pitanju. Već u trećem osnovne znala sam da nisam prosječno dijete nego da mogu i hoću više od ostalih. Mama me odlučila prebaciti u drugu školu i za mene napraviti veliki korak. Kada bi me netko upitao *Zašto si se prebacila u drugu školu?* moj odgovor bi svaki put bio isti. Bila bi dovoljna jedna riječ *Latinski!* . Nakon što bi shvatili da se ne šalim iz njihva izraza lica bilo je lako očitati da me ne smatraju normalnom osobom. Volim izazove, a latinski je bio jedan veliki izazov za mene. Sjećam se prvog sata latinskog jezika i mog prvog dojma. Iskreno da vam kažem nije me bilo strah ni učenja ni najluđe profe na svijetu. Kada bih vam opisala kako je razvoj mog učenja tekao napisala bih roman koji na kraju ima sretan završetak. U posljednjih četiri godine učenja latinskog jezika nisam samo naštrebala 1. ili 2. deklinaciju nego sam naučila povezivati činjenice, jezike, uvažavati tuđa mišljenja, naučila kako razvijati vokabular, kako se izražavati i kako brzo učiti. Većini učenika srednjih škola latinski je teška muka i najgori predmet, a ukoliko pitate moje prijatelje ili mene odgovor će vas iznenaditi. Naime, nama je latinski najdraži predmet (nismo sigurni je li to zbog lude profe ili je do nas), ali nikako nisam i neću žaliti što sam donijela tako važnu, i najbitnije, dobru odluku za sebe. Na satovima latinskog jezika sam se najviše nasmijala, ali i naplakala. Vrijedilo je svake minute i zauvijek ću pamtiti osnovnu školu kao najbolju pustolovinu. Zahvalna sam prvenstveno svojim roditeljima, a zatim i profesorici jer sada sam zasigurno spremna za sljedeći veliki i teški korak, a to je srednja škola. Hvala Vam još jednom na najboljih četiri godine ikada!